

Jeg nynner litt i blant. Nynner litt og leter etter hjertet, synger for det. Når jeg sitter stille kan jeg høre en bjelle, som om den tonen rommer all lys, jordens lyd, og lyd fra det høye, også min spede stemme og din. Det er lenge siden jeg har sunget for full hals. Stått i stormen ved havet og gaulet, eller stått i skogen og brølt mens vindern rusker. Mitt sjamanarbeid og min virksomhet foregår mer og mer i stillheten, den stillheten som svelger lyden.

Den er som hvit snø, den som legger seg over alt, og gansske lydløst.

Å være sjaman i hverdagen er for meg å holde sinnet åpent og la tankene møte endringsenergien. Elva velger ikke å renne nedover. Havet velger ikke sine dønninger. Hvert snøfnugg er unikt, ulikt alle andre som legger seg til rette i snøfonnene, ulike som deg og meg og du der borte.

Endringene skjer fordi det er mulig og ønskelig. Det skjer som en følge av en lang rekke faktorer og forhold.

Man kan velge den gode veien igjen og igjen, like fullt kan det være som om man står stille. Eller går i ring. Man kan bli utslitt av det.

Hva er så de faktorene som utgjør endringsenergien? Den rette tonen, det klare sinnet, øyet som ser, de frigjørende bevegelsene ... og tro, håp og kjærlighet.

ailo gaup